

Atrakcje turystyczne gminy Strumień i miasta Petřvald

Atraktivita cestovního
ruchu gminy Strumień
a města Petřvald

Gmina Strumień

Gmina Strumień leży na północy Śląska Cieszyńskiego. Jak sama nazwa wskazuje, od początków istnienia terenom tym towarzyszy woda. Ze względu na ilość bagnisk, mokradeł, rozlewisk, strumieni i oczywiście płynącą tędy Wisłę okolicę tę do dziś nazywa się „Żabim Krajem”. Aktualnie gospodarka wodna została tu uregulowana poprzez zbudowanie w latach 50. XX w. zbiornika zaporowego na Wisłę.

Gmina ma charakter rolniczo-turystyczny. W jej skład wchodzi miasto Strumień oraz wsie: Drogomyśl, Bąków, Pruchna, Zabłocie, Zabłocie Solanka i Zbytków. Zamieszkuje ją ponad 13 tys. mieszkańców.

Strumień to jedno z najmniejszych śląskich miast. Liczy zaledwie 3500 mieszkańców. Ta spokojna miejscowość położona w bliskim sąsiedztwie Jeziora Goczałkowickiego, posiada najstarszy w województwie śląskim ratusz.

Przez gminę przebiegają dwie ważne drogi międzynarodowe do przejścia granicznego w Cieszynie oraz krajowa łącząca Strumień z pobliskimi miejscowościami turystycznymi Ustroniem i Wisłą. Blisko stąd do Żor, Cieszyna, Bielska-Białej czy Pszczyny. Podróżując po gminie natkniemy się na wiele niezwykłych miejsc, zachwycających architekturą i urzekających drzemiącą w nich historią. Ten wyjątkowy klimat poczujemy wjeżdżając na strumiński rynek. Zdobią go kamieniczki mieszczańskie z mansardowymi dachami, które mimo XIX-wiecznej przebudowy zachowały swój barokowy charakter. Warto też spacerować się malowniczymi uliczkami odchodzącymi od rynku. Ich układ niewiele się zmienił od czasów średniowiecza.

Gmina Strumień

Gmina Strumień se nachází na severu Těšínského Slezska. Samotný její název naznačuje, že už od začátku své existence byla tato oblast spojená s vodou. Vzhledem na množství bažin, močálů, mokřadů, potoků a samozřejmě i Vislu, která zde protéká, je toto území dodnes nazývané „Žabí kraj”. V současnosti je zdejší vodní hospodářství regulováno, protože v 50. letech 20. století byla postavena přehrada a vznikla nádrž na řece Visla.

Gmina má polnohospodářsko-turistickou povahu. Tvoří jí město Strumień a vesnice: Drogomyśl, Bąków, Pruchna, Zabłocie, Zabłocie Solanka a Zbytków. Bydlí v ní více než 13 tis. obyvatel.

Strumień je jedním z nejmenších slezských měst. Má sotva 3 500 obyvatel. V tomto klidném městečku, položeném v přímém sousedství Goczałkowické přehrady, se nachází nejstarší radnice v Slezském vojvodství.

Územím gminy přecházejí dvě důležité cesty: mezinárodní, vedoucí k hraničnímu přechodu v Těšíně a státní, která spojuje Strumień s blízkými středisky cestovního ruchu, kterými jsou: Ustroń a Wisła. V malé vzdálenosti se nacházejí následující města: Żory, Cieszyn, Bielsko-Biala a Pszczyna. Když se vydáme na cestu územím gminy, najdeme mnohá zajímavá místa, která okouzlují architekturou a poutají pozornost historií, která je v nich zakletá. Tuto výjimečnou atmosféru cítíme, když vjždíme na strumienské hlavní náměstí obklopené měšťanskými domy s mansardovými střechami. Tyto stavby si i přes přestavbu, která se uskutečnila v 19. století, zachovaly svůj barokní vzhled. Doporučíme Vám taky procházku malebnými uličkami, které začínají u náměstí. Jejich prostorové uspořádání se od středověku podstatně nezměnilo.

Gmina Strumień

W jej skład wchodzi:
 Miasto Strumień
 oraz wsie:
 Drogomyśl,
 Bąków,
 Pruchna,
 Zabłocie,
 Zabłocie Solanka,
 Zbytków.

Gmina Strumień

je tvořena městem Strumień
 a vesnicemi:
 Drogomyśl,
 Bąków,
 Pruchna,
 Zabłocie,
 Zabłocie Solanka,
 Zbytków.

Historia Strumienia

Strumień zbudowano w bezpiecznym miejscu na rozwidleniu Wisły, Czarnego Strumienia i Knajki pod koniec XIII w. Osada była stacją rycerską. Pilnowano tu brodu na Wiśle i pobierano opłaty za jego przekraczanie. Początkowo Strumień należał administracyjnie do księstwa opolsko-raciborskiego. Gdy w 1290 r. powstało księstwo cieszyńskie, osada znalazła się na granicy obu księstw.

Wieś bardzo często zmieniała właścicieli, aż trafiła w ręce marszałka księstwa cieszyńskiego Mikołaja Brodeckiego, dzięki któremu

Historie města Strumień

Strumień był założen koncem 13. století na bezpečném místě, kde se Černý Strumień a Knajka vlévají do Visly. Osada byla rytířskou stanicí. Nacházel se zde strážení brod na Visle a vybíraly se poplatky za jeho překračování. Na začátku byl Strumień administrativně začleněn k Opolsko-ratibořskému knížectví. Po vzniku Těšínského knížectví v roce 1290 se osada ocitla na pomezí těchto knížectví.

otrzymała prawa miejskie (1482) i podstawowe związane z tym przywileje, w tym prawo dziedziczenia. Za jego rządów stworzono ochronkę dla biednych i opuszczonych. Przyczynił się do budowy pierwszej drewnianej świątyni pw. Św. Barbary, którą ukończono w 1498 roku. Przy kościele powstała również szkoła.

Parafia przeszła w tym czasie pod panowanie biskupa wrocławskiego.

Każdego tygodnia odbywał się tu targ, a dwa razy do roku jarmark. Brodecki był też właścicielem sąsiadującego ze Strumieniem Zabłocia. Rozwojowi miasta w XVI w. wciąż sprzyjało położenie. Krzyżowały się tu lokalne szlaki handlowe z Krakowa na Morawy oraz z Raciborza do Bielska. Miasto znane było również z hodowli ryb. Już w XV w. założono tu pierwsze stawy hodowlane, a ryby wywożono nawet do Wrocławia i Krakowa. Wskutek corocznych powodzi, trawiących często prawie całe miasto pożarów (największy w roku 1572r., 1668r. i 1793r.) Strumień, ani okoliczne wsie nie mogły się prawidłowo rozwijać. Pewne ożywienie w życiu miasta i okolicy oraz nadzieję na szybszy rozwój przyniósł przełom XIX i XX wieku. W tym czasie zbudowano: szkołę powszechną, budynki klasztoru sióstr „De Notre Dame”, „Dom Ubogich” z fundacji strumienianki z pochodzenia Anny von Berndt, żelazny most na Wiśle, a w ślad za nim kolejkę wąsko torową relacji Strumień-Chybie, cegielnię i młyn parowy oraz elektryfikację miasta (1932-35). Jednak nadzieje na szybszy rozwój Strumienia zaczęły się rzeczywiście spełniać w drugiej połowie XX w. po odbudowaniu zniszczeń, jakie Strumieniowi przyniosła II wojna światowa. Nowego charakteru nadało mu również zbudowanie zapory na Wiśle i powstanie Zbiornika Goczałkowickiego.

Vesnice velmi často měnila majitele, až se dostala do rukou maršálka Těšínského knížectví Mikołaja Brodeckého, díky kterému získala městská práva (v roce 1482) a s tím související základní privilegia, včetně práva dědit. V období jeho vládnutí byl zřízen útulek pro chudé a osamělé. Mikołaj Brodecki podpořil výstavbu prvního dřevěného kostela sv. Barbory, která byla ukončena v roce 1498. U kostela vznikla také škola.

Farnost byla v tomto období podřízená vřatislavskému biskupovi.

Každý týden se zde konaly trhy a dvakrát do roka jarmarky. Brodecki byl taky majitelem sousední vesnice Zabłocie. Pro rozvoj města v 16. století byla nadále prospěšná jeho poloha, protože se nacházelo u křižovatky obchodních cest, které vedly z Krakova na Moravu a z Raciborza do Bielska. Město se rovněž proslavilo chovem ryb. Již v 15. století zde byly založené chovné rybníky a ryby se dodávaly až do Vratislavi a Krakova. V důsledku každoročních povodní a požárů, které často postihovaly i celé město (největší z nich byly v roce 1572, 1668 a 1793) se Strumień ani okolní vesnice nemohly pružně rozvíjet. Obdobím jistého oživení města a okolí a současně naději na rychlejší rozvoj byl přelom 19. a 20. století. V této době byla postavena obecná škola, budovy kláštera sester de Notre Dame a útulek pojmenovaný „Dom Ubogich”, kterých výstavbu financovala, původem zdejší rodačka, Anna von Berndt. Začátkem 20. století vznikl železný most přes Vislu a trať úzkorozchodné dráhy na úseku Strumień-Chybie, pak vznikly cihelna a parní mlýn. V letech 1932–35 bylo město elektrifikováno. Avšak naděje na rychlejší rozvoj města Strumień se začaly skutečně naplňovat až ve druhé polovině 20. století po obnovení poškození, které zde způsobila 2. světová válka. Nový charakter městu přidala i výstavba přehrady na Visle a vznik Goczałkowického jezera.

Starówka

Tkanka miejska Strumienia mocno ucierpiała podczas niemiecko-radzieckich walk pod koniec II wojny światowej, jednak częściowo zrekonstruowana wciąż oddaje dawny urok miasta. Będąc na rynku, warto zwrócić uwagę zwłaszcza na jego wschodnią pierzeję. Zabudowana jest kamienicami, które mimo XIX-wiecznej gruntownej przebudowy zachowały swój barokowy charakter.

Warto też przespacerować się malowniczymi uliczkami odchodzącymi od rynku. Ich układ niewiele zmienił się od czasów średniowiecza.

Staré město

Zástavba města Strumień byla velmi poškozená v důsledku německo-sovětských bojů, které se zde odehrály koncem 2. světové války, ale byla částečně obnovena a nadále tvoří neopakovatelný půvab města. Během návštěvy na náměstí věnujte pozornost hlavně jeho východní straně. Na této straně nacházejí měšťanské domy, které si i přes přestavbu z 19. století, zachovaly svůj barokní vzhled.

Pozoruhodná je taky procházka malebnými uličkami, které začínají u náměstí. Jejich prostorové uspořádání se od středověku podstatně nezměnilo.

Ratusz

Niewątpliwie najciekawszym zabytkiem Strumienia jest ratusz. Wzniesiono go w 1628 r., a pod koniec XVIII w. przebudowano w stylu barokowym. Spłonął w wielkim pożarze miasta w 1793 r., ale dzięki wsparciu księcia Alberta sasko-cieszyńskiego szybko został odbudowany.

Pierwotnie budynek składał się z piwnic, parteru i piętra, w XIX w. dobudowano drugie piętro, jednak z zachowaniem cech stylu. O urodzie ratusza decyduje wieża, z ciekawie ukształtowanym gzymsem, pod którym zamontowano cztery tarcze zegara. Wieżę przykrywa baniasty hełm z iglicą. Najstarszą częścią ratusza są jego piwnice o sklepieniu kolebkowym.

Mieści się w nich „Galeria pod Ratuszem”. W samym ratuszu siedzibę mają urząd miasta, rada miejska i urząd stanu cywilnego.

Przed laty do ratusza przylegały parterowe kamienice mieszczańskie. Otaczały one cały rynek. Ich obecny kształt zawdzięczamy przebudowom w XIX w., lecz wprawne oko dostrzeże w nich ślady barokowej stylizacji.

Radnice

Nejzajímavější památkou města Strumień je nepochybně radnice. Byla postavená v roce 1628 a koncem 18. století byla přestavěna v barokním slohu. V roce 1793 radnice vyhořela v důsledku obrovského požáru, který pohltil město, ale díky podpoře sasko-těšínského knížete Alberta byla rychle obnovena.

Původně se budova skládala ze sklepů, přízemí a poschodí a v 19. století bylo přistavěno druhé poschodí s dodržением původního slohu. Krásu radnice dotváří věž se zajímavě tvarovanou římsou, pod kterou jsou umístěny čtyři hodinové ciferníky. Věž je překryta baňatou cibulovou střechou ukončenou hrotem.

Nejstarší částí radnice jsou její sklepy s valenou klenbou. Nachází se v nich „Galerie pod Radnicí”. Přímou v radnici sídlí Městský úřad, Městské zastupitelství a Matriční úřad.

V minulosti radnici sousedily přízemní měšťanské domy, které obklopovaly celé náměstí. Jejich současná podoba je následkem přestavby z 19. století, ale bystré oko si povšimne stopy barokního slohu.

Galeria Pod Ratuszem

Figura Chrystusa Króla na Rynku

Według wzmianki na rynku w Strumieniu już w 1755 r. znajdował się krzyż, natomiast w 1886 r. ustawiono pomnik zwany przez mieszkańców Chrystusem Królem, Chrystusem Zbawicielem lub Chrystusem w geście błogosławieństwa. Najprawdopodobniej postument Chrystusa był wotum błagalno-dziękczynnym ustawionym na polecenie władz miasta. Figurę wykonała firma Becke z Morawskiej Ostrawy. Parafianie pobożnie nazywali postument „Pónbóczkiem” lub „Pónbóczkiem na rynku”, gdzie przed II wojną światową często się modlili gdy kościół był zamknięty w ciągu dnia. W czasie II wojny światowej figura została przeniesiona do kościoła, czym najprawdopodobniej uniknęła zniszczenia. W latach PRL-u nie tylko mieszkańcy Strumienia, ale też okolicznych miejscowości przybywali w uroczystość Wniebowstąpienia Pańskiego modlić się i śpiewać pobożne pieśni wokół pomnika. Po dzień dzisiejszy kontynuowana jest tradycja modlitwy wiernych pod postumentem po tzw. Dniach Krzyżowych. W 2016 r. figura oraz ogrodzenie wokół niej zostały poddane fachowej konserwacji.

Socha Krista Krále na hlavním náměstí

Podle zmínky se na strumienském hlavním náměstí nacházel kříž již v roce 1755 a v roce 1886 byl postaven památník pojmenovaný místními obyvateli Kristem Králem, Kristem Spasitelem nebo Žehnajícím Kristem. Zřejmě byla socha Krista postavená na pokyn vedení města jako prosba a současně poděkování. Sochu zhotovila firma Becke z Moravské Ostravy. Farníci zbožně nazývali památník „Pónbóczek” nebo „Pónbóczek na náměstí” a před 2. světovou válkou se, když byl přes den kostel zavřen, často u ní modlili. V období 2. světové války byla socha přenesená do kostela, díky čemu se pravděpodobně vyhnula poškození. V období tzv. lidového Polska (komunistického režimu) se nejen místní obyvatelé, ale i obyvatelé z okolních obcí zúčastňovali oslav Nanebevstoupení Páně a přicházeli se zde modlit a zpívat náboženské písně u sochy. Dodnes přetrvává tradice modlitby věřících u sochy po tzv. Křížových dnech. V roce 2016 byly socha a její oplocení odborně restaurovány.

Sanktuarium pw. Św. Barbary w Strumieniu

Kościół powstał pod koniec XVIII w. w miejscu drewnianego poprzednika. Ufundował go czwarty syn polskiego króla Augusta III Mocnego, książę Albert, o czym świadczy herb nad wejściem do kościoła- wykuty w piaskowcu i przedstawiający Pogoń Litewską. W 1936 r. kościół przeszedł gruntowny remont, lecz podczas bombardowań Armii Czerwonej i ostrzału wycofujących się wojsk niemieckich w 1945 r. doznał poważnych uszkodzeń. Odbudowano go tuż po wojnie. Do parafii należy Kościół Matki Bożej Szkaplerznej w Zbytkowie. Budowano go w latach 2008-2010. Pierwsza msza święta odbyła się w 2011 r. Kościół w Zbytkowie jest najmłodszą świątynią katolicką w dekanacie strumieńskim.

Svatyně Sv. Barbory v Strumieni

Kostel byl postaven koncem 18. století na místě dřevěného chrámu. Výstavba byla financována čtvrtým synem polského krále Augusta III. Silného, knížetem Albertem, o čem svědčí – vyrytý v pískovci – erb nad vstupem do kostela, obsahující litevský státní znak „Vytiš“, (rytíře v brnění, sedícím na koni cválajícím vpravo, který drží ve vztyčené pravé ruce meč). V roce 1936 proběhla generální rekonstrukce kostela, ale v důsledku bombardování Rudou armádou a palby ustupujícího německého vojska byl kostel v roce 1945 vážně poškozen. Hned po válce byl opětovně rekonstruován.

K této farnosti patří i kostel Panny Marie Škapulířské v obci Zbytków, který byl stavěn v letech 2008 – 2010. První mše svatá se v něm slavila v roce 2011. Kostel ve Zbytkowě je nejmladším katolickým chrámem v strumieńském děkanátu.

Park Miejski w Strumieniu

Po rewitalizacji stał się miejscem chętnie odwiedzanym zarówno przez mieszkańców miasta, jak i gości. Kiedy dzieci bawią się na placu zabaw, dorośli mogą odpocząć na ławeczce przy fontannie zasilanej solanką ujmowaną ze źródeł w pobliskim Zabłociu. Woda w fontannie, magazynowana w podziemnych zbiornikach i krążąca w zamkniętym obiegu, jest bogatsza w jod niż woda morską. Sprawia to, że w całym Parku panuje zdrowotny, morski klimat. Inhalacja solankowa wspomaga leczenie astmy, niedoczynności tarczycy, a także poprawia metabolizm i wzmacnia narządów obronny organizmu. Fontannę urozmaicają rzeźby ozdobne – Utopiec i Żaba - nawiązujące do nazwy produktu turystycznego Żabi Kraj. Park, szczególnie w sezonie letnim, tętni życiem. W części rekreacyjnej parku można pograć w szachy, ping-ponga czy koszykówkę. Park Miejski jest również miejscem organizacji wielu wydarzeń kulturalnych.

Městský park v Strumieniu

Po revitalizaci se stal místem, které rádi navštěvují obyvatelé města a turisté. Když si děti hrají na dětském hřišti, dospělí mohou oddechovat na lavičce u fontány, která je napájena solankou ze zdroje v sousední obci Zabłocie. Voda, která teče z fontány, je uskladněna v podzemních nádržích a krouží v uzavřeném oběhu. Tato voda je bohatší na jód než voda mořská. Díky ní je v celém parku ozdravné mořské klima. Solanková inhalace pomáhá při léčbě astmatu, snížené funkce štítné žlázy, zlepšuje metabolismus a posilňuje obranné schopnosti organismu. Fontánu zdobí sochy – Vodník a Žába, které navazují na název produktu cestovního ruchu Žabí kraj. Park především v letní sezóně pulzuje životem. V jeho rekreační části je možné hrát šachy, stolní tenis nebo basketbal. Městský park je rovněž areálem, který umožňuje organizovat mnohé kulturní akce.

Solanka z Zabłocia

*Nie święcona – ale słona
 Nie sodowa – lecz jódowa
 „Solanka Zabłocka”
 Nie musisz jechać nad morze
 Fontanna w Strumieniu pomoże*

Zablocká solanka

*Ne svěcená, ale slaná
 Ne perlivá, ale jódová
 „Zablocká solanka“
 Není třeba cestovat k moři
 Fontána v Strumieniu pomůže*

Pomnik Ofiar Hitleryzmu

Na skraju strumieńskiego parku napotkamy interesujący w formie pomnik przypominający o tragicznych momentach w dziejach tych ziem. Poświęcony jest on ofiarom ewakuacji obozu Auschwitz. W 1944 r., kiedy Niemcy zarządzili przetransportowanie więźniów w głąb Rzeszy, przez kilka tygodni okolice Strumienia były świadkami przemarszu i zarazem kaźni więźniów, którzy idąc, ginęli z wyczerpania. Na ich cześć w 1963 r. postawiono monument, którego autorem jest Ryszard Sroczyński z Bielska-Białej.

Památník Obětem Hitlerismu

Na okraji strumieńskiego parku se nachází památník zajímavý svou formou, který připomíná tragické momenty v dějinách tohoto území. Památník je věnován obětem evakuace koncentračního tábora Auschwitz. V roce 1944, když Němci nařídili, že budou uvěznění lidé přemístěni hlouběji do Říše, bylo několik týdnů okolí města Strumień svědkem přechodu a současně utrpení vězňů, kteří během něho umírali vyčerpáním. Na jejich památku vznikl v roce 1963 monument, kterého autorem je Ryszard Sroczyński z Bielska-Białé.

Miejskie Centrum Kultury i Rekreacji w Strumieniu

W centrum znajduje się odkryty basen z dwoma zjeżdżalniami, korty tenisowe, ścianki do squasha i plac zabaw dla dzieci. W obiekcie swoją siedzibę ma Miejsko-Gminny Ośrodek Kultury, w którym znajduje się sala widowiskowa na 180 osób, pracownia ceramiczna, pracownia z ciemnią fotograficzną, oraz inne pomieszczenia przeznaczone na próby i warsztaty kół zainteresowań. W MGOK-u działa również wypożyczalnia strojów karnawałowych mająca w swojej ofercie ok. 600 barwnych kostiumów dla dzieci i nie tylko.

Městské kulturně-rekreační středisko v Strumieni

Ve středisku se nachází venkovní bazén s dvěma tobogany, tenisové kurty, squashové stěny a dětské hřiště. Tento objekt je sídlem Městského a obecního kulturního střediska, nacházejí se v něm taky: společenská síň určená pro 180 osob, keramická dílna, fotografická dílna s temnou komorou a jiné místnosti určené pro mnohé zájmové kroužky. V rámci Městského a obecního kulturního střediska funguje taky půjčovna karnevalových kostýmů a masek, která zákazníkům nabízí přibližně 600 barevných kostýmů pro děti a dospělé.

Izba Regionalna im. Mariana Wójtowicza

W MGOK-u mieści się również Izba Regionalna im. Mariana Wójtowicza nazwana od imienia znawcy oraz miłośnika Ziemi Śląska Cieszyńskiego. Powstała, gdy zdecydowano przenieść siedzibę MGOK-u w 2014 roku. Izba znajduje się pod opieką Koła Macierzy Ziemi Cieszyńskiej w Strumieniu. Jej celem jest przybliżenie historii, tradycji oraz zwyczajów młodym pokoleniom. Można nie tylko zapoznać się z dawnym wystrojem mieszkań, ale również jakimi narzędziami posługiwali się dawniej mieszkańcy Strumienia i okolic.

Regionální jizba Mariana Wójtowicze

Ve Městském a obecním kulturním středisku působí i Regionální jizba Mariana Wójtowicze, pojmenovaná po milovníkovi a znalci Těšínska. Uvedená expozice vznikla v roce 2014, když bylo rozhodnuto o přestěhování sídla Městského a obecního kulturního střediska. Jizba působí pod záštitou místního oddělení Matice těšínské. Jejím cílem je přiblížit mladé generaci historii, tradice a zvyky. Expozice poskytuje možnost seznámit se s původním zařízením místních domácností, ale i s nářadím, které v minulosti používali obyvatelé města Strumień a okolí.

Osada Warowna Białogród w Strumieniu

Warownia to miejsce mające na celu przybliżenie architektury wczesnośredniowiecznego Śląska Cieszyńskiego. Powstała dzięki pasjonatom, którzy nie tylko sami brali udział w jej powstaniu, ale także dbają o rozbudowę obiektu. Odwiedzający mają możliwość wzięcia udziału w warsztatach prezentujących średniowieczne rzemiosła. W warowni są też zwierzęta najbardziej znanych ras z tej części Europy. To bardzo ważne miejsce, ponieważ można przekonać się jak wyglądało życie naszych przodków.

Hradišťe Białogród v Strumieni

Hradišťe je místem, kterého úkolem je přiblížit architekturu a způsob života raného středověku Těšínského Slezska. Vzniklo díky úsilí nadšenců, kteří se nejen osobně podíleli na jeho zřízení, ale také se snaží tento objekt rozšířit. Návštěvníci se mohou zúčastnit workshopů, které prezentují středověká řemesla. V areálu hradišťe žijí i zvířata nejrozšířenějších plemen v této části Evropy. Je to velmi důležité místo, protože návštěvník může zde vidět, jak vypadal život našich předků.

Ciekawe miejsca w gminie/Zajímavá místa na území gminy

Wieś Drogomyśl

Kilka kilometrów na południe od Strumienia znajduje się wieś Drogomyśl. Intrygująca jest już sama jej nazwa. Okoliczni mieszkańcy powtarzają legendę, która miałaby ją tłumaczyć. Otóż w zamierzchłych czasach zamieszkujący osadę ludzie każdego dnia wędrowali po wodę do Wisły lub Olzy. Była to ciężka i długa praca. Pewnego dnia do wsi przybył wędrowiec. Zmęczony, zatrzymał się w pierwszej napotkanej chacie. Gospodarze przyjęli go i dobrze

Vesnice Drogomyśl

Několik kilometrů na jih od města Strumień se nachází vesnice Drogomyśl. Už samotný její název je velmi zajímavý. Mezi místními obyvateli se traduje legenda, která by jej měla vysvětlovat. Podle ní v daleké minulosti obyvatelé osady každý den chodili pro vodu k řece Visle nebo k Olši. Byla to namáhavá a časově náročná práce. V jistý den do vesnice zavítal poutník. Unavený se zastavil v první chalupě, na kterou narazil. Domácí ho přijali a pohostili,

ugościli, opowiadając o swych problemach z wodą. Ten przejął się ich losem i obiecał, że wybuduje im studnie. Zbudował ich kilka w różnych częściach wsi. Na pamiątkę tego wydarzenia postanowiono nazwać osadę „Drogomyśl” – jako że dzięki drogiej i cennej myśli wędrowca polepszył się los jej mieszkańców.

Historię tę, choć uroczą, należy włączyć w nurt tzw. etymologii ludowej. Tak naprawdę nikt nie ma pewności, skąd pochodzi ta nazwa. Możliwe, że od słowiańskiego imienia Drogomyśl, ale to tylko przypuszczenia. Wiadomo, że pojawiła się na kartach historii już w 1452 r., wiadomo też, że w czasach reformacji jej mieszkańcy przeszli na luteranizm. Rozkwit wsi przypada na czasy, gdy była ona we władaniu rodziny Callischów. To z ich inicjatywy zbudowano tu m.in. ewangelicko-augsburski kościół (1788) oraz szkołę.

W 1918 r. Drogomyśl znalazł się w granicach Rzeczypospolitej. Założono tu wówczas (1924) państwowe stado ogierów. Konie z Drogomyśla odnosiły spore sukcesy na zawodach i torach wyścigowych, „grały” również w filmie Krzyżacy Aleksandra Forda. Hodowla przetrwała do 1960 r. Powrót koni do Drogomyśla nastąpił w 2007 r., gdy utworzono tu centrum rozrodu koni.

W Drogomyślu urodził się i rozpoczął karierę Jan Kowalczyk – mistrz olimpijski w konkurencji skoków przez przeszkody na igrzyskach w Moskwie w 1980 r.

povyprávěli mu o svých problémech s vodou. Poutníka dojal jejich osud a slíbil, že jim vykope studnu. Vykopal několik studní na různých místech ve vesnici. Na památku této události byla osada pojmenována „Drogomyśl (Drahá mysl)”, protože díky vzácné a rozumné myšlence poutníka se zlepšil život místních obyvatel.

Tento krásný příběh je ale potřebné zařaditk tzv. lidové etymologii. Ve skutečnosti nikdo neví, od čeho tento název pochází. Je možné, že je to odvozenina od slovanského jména Drogomyśl, ale je to jen domněnka. Víme, že tato vesnice byla zmíněna v historických dokumentech již v roce 1452. Znamé je taky, že v době reformace její obyvatelé přestoupili na luteránství. Rozkvět vesnice sespojuje s dobou, ve které jejími majiteli byla rodina Callischů. Právě oni byli iniciátory výstavby mj. evangelického kostela augsburského vyznání (v roce 1788) a školy.

V roce 1918 se Drogomyśl ocitla v hranicích polského státu. Tehdy (v roce 1924) bylo zde založeno národní stádo plemenných hřebců. Koně z Drogomyśle zaznamenávaly poměrně velké úspěchy v soutěžích a na dostihových dráhách, „hráli” také ve filmu Křižáci natočeném Aleksandrem Fordem. Chov přetrvával do roku 1960. Koně se do Drogomyśle vrátily v roce 2007, ve kterém bylo zde zřízeno ústřední středisko pro rozmnožování koní.

V Drogomyśli se narodil a svou kariéru začal Jan Kowalczyk – vítěz v parkurovém jezdeckví na olympijských hrách v Moskvě v roce 1980.

Drogomyski trakt spacerowy

W ramach polsko-czeskiego projektu powstała ścieżka wiedzy i zdrowia idealne miejsce do relaksu dla mieszkańców i turystów. Zalety spaceru tym urokliwym traktem sąsiadującym z zabytkowym dworem z XVIII w. połączyć można ze zdobywaniem wiedzy o atrakcjach i ciekawych miejscach Gminy Strumień i Miasta Petřvald. Pomogą w tym umieszczone na trasie traktu tabliczki w formie QR kodów. Dla wygody spacerowiczów wzdłuż ścieżki

Drogomyská procházková trasa

V rámci polsko-českého projektu vznikla stezka poznatků a zdraví, která je ideálním místem na oddych pro obyvatele a turisty. Výhodou procházek touto nádhernou trasou, která vede v sousedství zámku z 18. století, je to, že je možné je propojit se získáváním vědomostí o atraktivitách a zajímavých místech na území gminy Strumień a města Petřvald. Napomáhají tomu cedule obsahující QR kódy umístěné na trase. Pro pohodlí procházejících

usytuowano drewniane ławki. Czas relaksu uprzyjemnia zapach miododajnych krzewów. Krajobraz urozmaica leżący na trasie traktu staw Podymacz. Warto wspomnieć, że na mapach katastralnych z 1863 roku, staw ten widnieje w formie zachowanej do dzisiaj. Czy był to staw hodowlany? Tego nie wiadomo, ale jego położenie, w sąsiedztwie dworu oraz nazwa - Podymacz (urządzenie do napędzania, kierowania nurtu wody) wskazuje, że mógł być wykorzystywany do innych celów, na przykład zasilać ciek wodny, napędzający młyn lub tartak albo też pełnić rolę zbiornika retencyjnego na wypadek pożarów. Dziś, nad pięknie wpisanym w krajobraz epokowym stawem spotykają się wędkarze, mieszkańcy i turyści aby z przyjemnością wypocząć na łonie natury.

se osob jsou podél stezky osazeny dřevěné lavičky. Čas oddychu dotváří vůně keřů, z kterých květů včely vyrábí med. Krajinu zpestřuje, nacházející se na procházkové trase, rybník Podymacz. Pozoruhodné je, že na katastrálních mapách z roku 1863 je tento rybník nakreslen v podobě, kterou si zachoval dodnes. Byl to chovný rybník? To nevíme, ale kvůli tomu, že se nachází v sousedství zámku a je pojmenován – Podymacz, co znamenalo pohánějící zařízení, které řídilo průtok vody, můžeme předpokládat, že byl určen pro jiné účely. Například pro zásobování vodního toku, který poháněl mlyn nebo pilu, mohl být taky protipožární nádrží. Dnes se u historického rybníka, krásně zakomponovaného do okolní krajiny, setkávají rybáři, obyvatelé a turisté, aby si mohli příjemně oddychnout v lůně přírody.

Przed realizacją projektu/ Před realizací

W trakcie realizacji/ V průběhu realizace

Po realizacji/Po realizacje

Pałac Callischów w Drogomyślu

Dwór w Drogomyślu, wraz z przylegającym doń parkiem, został wzniesiony w XVIII w.

W skład całego zespołu wchodzi pałac z dziedzińcem, park, budynek gospodarczy oraz budynek bramny. Od 1798 r. dwór stanowił siedzibę Cesarsko-Książecego Zarządu Ekonomicznego Dominium w Drogomyślu. Po I wojnie światowej przejął go polski Skarb Państwa. W XIX w. obiekt został gruntownie przebudowany. Usunięto m.in. górną kondygnację. Stosunkowo niewielkie zniszczenia, jakich dokonali walczący podczas II wojny światowej, naprawiono tuż po niej. W przypałacowym ogrodzie znajdziemy ponad 40 gatunków cennych drzew i krzewów. Aktualnie w obiekcie odbywają się warsztaty terapii zajęciowej.

Záamek Callischů v obci Drogomyśl

Záamek v Drogomyšli spolu s obklopujícím ho parkem byl postavený začátkem 18. století. Celý komplex tvoří záamek s nádvořím, park, hospodářská budova a budova s bránou. Od roku 1798 byl záamek sídlem Císařsko-ksižecí hospodářské správy místního panství. Po 1. světové válce byl záamek zestátněn Polskem. V 19. století byl tento objekt podstatně přestavěn. Mezi jinými bylo odstraněno horní poschodí. Během 2. světové války byl poměrně málo poškozen bojujícími a po její ukončení byl brzy opravený. V záamecké zahradě roste více než 40 cenných druhů stromů a keřů. V současnosti se v objektu uskutečňují workshopy ergoterapie.

Warsztaty Terapii Zajęciowej

Kościół Ewangelicko-Augsburski w Drohomyślu

Jego budowę rozpoczęto w 1788 r. jako jednego z tzw. Kościołów tolerancyjnych. Powstawały one po wydaniu przez cesarza austriackiego Józefa II dokumentu zwanego „patentem tolerancyjnym”. Umożliwiał on wolność wyznania i możliwość budowania świątyń na katolickich terenach państwa Habsburgów. Fundatorem kościoła był właściciel dóbr drohomyskich baron Fryderyk Boguchwał Henryk Callisch. W 1792 r. dobudowano do niego wieżę. Potrzebowano na to osobnego zezwolenia, jako że patent cesarski nie pozwalał budować świątyń z wieżami. Wystarał się o nie sam baron, który również, zanim postawiono budynek kościoła, zezwalał na odprawianie nabożeństw i nauczanie katechetyczne w swoim pałacu.

Evangelický kostel augsburského vyznání v obci Drohomyšl

Jeho výstavba se začala v roce 1788 a byl jedním z prvních z tzv. tolerančních kostelů. Takové kostely vznikaly po tom, co rakouský císař Jozef II. vydal dokument známý jako Toleranční patent. Patent umožnil svobodu věrovyznání a výstavbu chrámů v katolických oblastech habsburské monarchie. Výstavbu kostela financoval majitel zdejšího velkostatku baron Fryderyk Boguchwał Henryk Callisch. V roce 1792 byla ke kostelu přistavěna věž. Na tento úkon bylo potřebné speciální povolení, protože císařský patent nedovoloval postavit chrám s věžemi. Potřebné povolení vybavil samotný baron, který umožnil slavit ve svém zámku mše a učit katechismus, pokud nebyla ukončena výstavba kostela.

Centrum Parafialne Effata

*Barokowa trumna baronowej Petröczy
Barokni rakev baronky Petröczy*

Obiekt wybudowano w stylu klasycystycznym z elementami baroku. Został zniszczony dwukrotnie: w pierw wyniku pożaru w 1888 roku oraz podczas II wojny światowej. Został odbudowany wg planów w 1951r. wzmacniając nadwątlone mury. Nad portalem widnieje tablica upamiętniająca fundatorów świątyni wraz z ich herbem.

Przy Kościele znajduje się również Centrum Parafialne „Effata”. Początkowo na tym miejscu stała plebania z pierwszą szkołą w miejscowości. Podobnie jak kościół, dom parafialny ucierpiał w czasie II wojny światowej, w związku z czym podjęto decyzję o budowie nowego domu, który oddano do użytku w 2014 roku. Budynek spełnia potrzeby wspólnoty religijnej jak i potrzeby społeczne mieszcząc w sobie punkt pomocy zwany Stacją Diakonii.

Objekt byl postaven v klasicistickém slohu s barokními prvky. Byl zničen dvakrát: nejprve v důsledku požáru v roce 1888 a pak během 2. světové války. V roce 1951 byly v rámci obnovy zpevněny oslabené zdi. Nad portálem je umístěna pamětní deska donorů chrámu a jejich erb.

U kostela se nachází Farní středisko „Effata”. Původně na tomto místě stála budova fary, ve které působila taky první škola v Drogomysli. Farní budova byla, podobně jak kostel, poškozena během 2. světové války a v souvislosti s tím bylo rozhodnuto o výstavbě nové budovy, která byla odevzdána do užívání v roce 2014. Tato budova uspokojuje potřeby náboženské obce a komunitní potřeby, protože v ní sídlí středisko péče nazývané Středisko sborové diakonie. Je to velmi důležité místo, protože návštěvník může zde vidět, jak vypadal život našich předků.

Kościół Katolicki pw. Matki Bożej Częstochowskiej w Drogomyślu

Świątynię wzniesiono w 1969 r. wg projektu Stanisława Kwaśniewicza. Był to pierwszy „posoborowy” kościół na Śląsku Cieszyńskim. Odznacza się nowoczesną fasadą oraz interesującymi rozwiązaniami we wnętrzu. Uwagę przykuwają oryginalne ołtarze, ambona, tabernakulum, prezbiterium i konfesjonały, a także duże witraże, z których główny ma wymiary 10x15 m. Na uwagę zasługuje także chrzcielnica, zaprojektowana jako rzeźba: „słup żywej wody”.

Katolický kostel Panny Marie Čenstochovské v obci Drogomyšl

Chrámb byl postaven v roce 1969 podle projektu Stanisława Kwaśniewicza. Byl to první kostel po II. vatikánském koncilu, který vznikl v Těšínském Slezsku. Vyznačuje se moderní fasádou a zajímavým interiérem. Pozornost poutají originální oltáře, kazatelna, svatostánek, presbytář, zpovědnice, a také velké vitráže. Hlavní vitráž má rozměry 10 x 15 m. Pozoruhodná je rovněž křtitelnice, která je naprojektována v podobě sochy: „sloupu živé vody”.

Mini tężnia solankowa

W 2018 roku w centralnym punkcie Przyjaznego Skweru, powstałego w ramach środków z transgranicznego projektu „Aktywni na granicy” zlokalizowana została pierwsza mini tężnia solankowa w gminie Strumień. Zasilana jest Solanką z Zabłocia o największej na świecie zawartości jodu dochodzącej do 140 mg/litr. Dzięki inwestycji skwer jest miejscem przyjaznym również dla zdrowia.

Solanková mini gradovna

V roce 2018 byla uprostřed Přátelského parčíku, který vznikl v rámci přeshraničního projektu „Aktivní na hranici”, postavena první malá solanková gradovna na území obce Strumień. Je napájena solankou z obce Zabłocie, která se vyznačuje nejvyšším obsahem jódu na světě dosahujícím 140 mg/litr. Díky této investici je parčík taky místem příznivým pro zdraví.

Właściwości bogactwa naturalnego- Solanki z Zabłocia

Solanka o największej na świecie zawartości jodu wydobywana jest od ponad 120 lat z odwiertów „KORONA” i „TADEUSZ” w miejscowości Zabłocie Solanka z głęboko położonych złóż wód leczniczych jodowo- bromowych. Jest to naturalny surowiec o potwierdzonych właściwościach leczniczych.

Solanka z Zabłocia przeznaczona jest do pielęgnacji zdrowia i urody, tradycyjnie stosowana do kąpieli i inhalacji. Solanka zalegająca na dużej głębokości: 450-650 m, to zakonserwowany relikwiarz ciepłego morza. To wyjątkowy produkt na skalę światową ze względu na stabilną, przebadaną i udokumentowaną zawartość biogenicznego jodu, dochodzącą do 140 mg/litr. Jod pochodzący z mineralizacji alg morskich oraz podwyższona zawartość wapnia i magnezu nadają solance wyjątkową skuteczność.

Inhalacje Solankowe wspomagają profilaktykę i leczenie następujących schorzeń:

- nieżyt górnych dróg oddechowych
- zapalenie oskrzeli oraz zatok
- rozedma, pylica płuc i astma oskrzelowa
- niedoczynność tarczycy
- nerwica wegetatywna
- stres
- ogólne wyczerpanie
- stany wyczerpania głosowego
- alergiczne choroby górnych dróg oddechowych

Ponadto inhalacje solankowe wspomagają: komfort oddychania, zwalczanie i hamowanie stanów zapalnych, nawilżanie śluzówki.

Przeciwwskazania: ostre stany zapalne dróg oddechowych, nadczynność tarczycy, uczulenie na jod lub którykolwiek ze składników solanki. Inhalacje powinny odbywać się kilka razy w tygodniu i trwać od 45 do 60 minut.

„Nie trzeba jechać nad Polskie Morze, Solanka z Zabłocia pomoże”

Účinky přírodního bohatství – Zabłocké solanky

Solanka s nejvyšším obsahem jodu na světě se těží více než 120 let z vrtů „KORONA” a „TADEUSZ” v obci Zabłocie. Solanka pochází z hlubinných podzemních zdrojů léčivých jodobromových vod. Je to přírodní surovina s potvrzenými léčebnými účinky.

Zabłocká solanka je určená pro ošetřování zdraví a krásy, tradičně se používá na koupele a inhalování. Solanka, která se nachází ve velké hloubce 450–650 m, je zachovalým pozůstatkem teplého moře. Ve světovém měřítku je to výjimečný produkt vzhledem ke stabilnímu, prozkoumanému a dokumenty potvrzenému obsahu biogenního jodu, který dosahuje 140 mg/litr. Díky jodu, který vznikl v důsledku mineralizace mořských řas a zvýšenému obsahu vápníku a hořčíku, je tato solanka výjimečně účinná.

Solankové inhalace podporují prevenci a léčbu následujících nemocí:

- infekční nemoci horních dýchacích cest,
- zánět průdušek a dutin,
- rozedma, zaprášení plic a astma,
- snížená funkce štítné žlázy,
- vegetativní neuróza,
- stres,
- celkové vyčerpání organismu,
- stavy vyčerpání a únavy hlasového ústrojí,
- alergické nemoci horních dýchacích cest

Kromě toho solankové inhalace podporují: komfort dýchání, boj proti zánětům, zastavení zánětů, zvlhčování sliznic.

Kontraindikace: akutní záněty dýchacích cest, zvýšená funkce štítné žlázy, alergie na jod nebo kteroukoliv složku solanky. Inhalace by se měly opakovat několikrát týdně a trvat 45 až 60 minut.

„Není třeba cestovat k moři Fontána v Strumieni pomůže“.

Wieś Pruchna

Istnieje od średniowiecza. Pierwsza wzmianka o niej pojawiła się w 1305 r. Wiadomo, że w połowie XIV w. obok starej osady ulokowano nową, którą nazwano „Małą Pruchną”. Należała ona do rycerstwa, podczas gdy Wielka Pruchna była w rękach księcia. Ten podział zachował się do dziś, czemu odpowiada rozdzielenie na Pruchnę Dolną i Pruchnę Górną.

Ważnym wydarzeniem w historii wsi było otwarcie tu dworca kolejowego na trasie Kolei Północnej (Kraków–Wiedeń), z biurami i restauracją.

Zabudowa Pruchnej znacznie ucierpiała podczas II wojny światowej, jednak zniszczone obiekty szybko wyremontowano.

Vesnice Pruchna

Vznikla ve středověku. První písemná zmínka o ní pochází z roku 1305. Víme, že v polovině 14. století byla vedle staré založena nová osada, která byla pojmenována „Malá Pruchna”. Malá Pruchna byla rytířským, a Velká Pruchna knížecím majetkem.

Toto rozdělení se zachovalo dodnes, což je viditelné v názvech Pruchna Dolna a Pruchna Góna.

Důležitou událostí v dějinách vesnice bylo zprovoznění železničního nádraží s kanceláří a restaurací na trati Severní dráhy císaře Ferdinanda (Krakov – Vídeň). Zástavba Pruchné byla značně zničená během 2. světové války, poškozené objekty se však podařilo rychle opravit.

Kościół Katolicki pw. św. Anny w Pruchnej

Wybudowano go w 1873 r. w miejscu dawnej świątyni drewnianej, rozebranej w 1784 r. Podczas II wojny światowej obiekt został niemal doszczętnie zniszczony. Parafianie szybko podnieśli go z ruin, finalizując pracę już w 1950 r.

Katolický kostel sv. Anny v obci Pruchna

Tento kostel byl postaven v roce 1873 na místě původního dřevěného chrámu, který byl rozebrán v roce 1784.

Během 2. světové války byl tento objekt téměř úplně zničený. Farníkům se ho rychle podařilo obnovit a práce byly ukončeny již v roce 1950.

Krzyż pokutny w Pruchnej

U zbiegu ulic Cieszyńskiej i Kilisztwa stoi jeden z ostatnich zachowanych na Śląsku Cieszyńskim krzyży pokutnych. Pochodzi z XVII w. Znajdziemy na nim inskrypcję w języku staroczeskim mówiącą o okolicznościach jego postawienia: „Roku 1645, dnia 25 lutego, został na tym miejscu przez lekkomyślnych towarzyszy syn pana Jana Czerwenki, obywatela starego Cieszyna, zamordowany”. Krzyż nie stoi w swoim pierwotnym miejscu (miejsce zbrodni), lecz został przeniesiony z rowu przy szosie katowickiej i odrestaurowany w 2009 r.

Co ciekawe, dom ojca ofiary (Jana Czerwenki) stoi do dziś w Cieszynie.

Smírčí kříž v obci Pruchna

Na křižovatce ulici Cieszyńské a Kilisztwo stojí jeden z posledních zachovaných smírčích křížů v Těšinskem Slezsku. Kříž pochází ze 17. století a obsahuje inskripce v staročeském jazyce, které vysvětlují okolnosti jeho vzniku. „Roku 1645, dne 25. února, byl na tomto místě lehkomyšlnými společníky zavražděn syn pana Jana Czerwenky obyvatele starého Těšína”. Kříž nestojí na svém původním místě (na místě vraždy), ale byl přenesen z příkopu u katovické silnice a zrestaurován v roce 2009.

Zajímavostí je, že dům otce oběti (Jana Czerwenky) dodnes stojí v Cieszyně na ulici Stary Targ a je označen číslem 7.

Kapliczka Św. Józefa w Pruchnej

Kapliczka w Pruchnej to budynek w stylu klasycystycznym. Wybudowana została na małym wzniesieniu i wokół niej znajdują się drzewa gatunku lipy, co nadaje temu miejscu malowniczej aury. W księgach parafialnych nie zachowały się dokładniejsze informacje o niej, poza tym z jakich materiałów powstała oraz co zostało umiejscowione w środku. Konserwatorzy szacują, że powstała w XIX wieku. Wiadomo natomiast, że za ufundowanie odpowiadał Franciszek Matuszyński, który był również jej budowniczym. Obecnie to miejsce odprawiania nabożeństw w czasie dni krzyżowych, lecz dawniej ściągąca ku sobie wielu wiernych.

Kaple sv. Josefa v obci Pruchna

Kaple v Pruchné je budovou v klasicistickém slohu. Byla postavená na malém návrší a kolem ní rostou lípy, které tvoří malebné prostředí. V matričních knihách farnosti se nezachovaly podrobnější informace o ní, kromě toho z jakých materiálů je postavena a popisu mobiliáře nacházejícího se uvnitř. Památkáři předpokládají, že vznikla v 19. století. Víme však, že jejím donátorem byl Franciszek Matuszyński, který byl současně i jejím stavitelem. V současnosti se na tomto místě slaví bohoslužby během Křížových dnů, ale v minulosti jí mnozí věřící navštěvovali častěji.

Izba Regionalna im. Emilii Michalskiej w Pruchnej

Powstała ku pamięci Emilii Michalskiej – poetki i malarki. Oddaje również cześć rzeźbiarzowi Ludwikowi Habarcie, oraz pisarzowi Józefowi Kornblumowi. W skład ekspozycji wchodzi obrazy, pamiątki, tomiki wierszy, listy, książki, materiały fotograficzne oraz rzeczy osobiste wyżej wymienionych artystów. Zwiedzający mogą również podziwiać dorobek współczesnych Prucheńskich twórców. W Izbie znajduje się też, ofiarowana przez miejscową OSP, zabytkowa figura św. Floriana – patrona strażaków.

Regionální jizba Emilie Michalské v obci Pruchna

Vznikla na památku Emílie Michalské – poetky a malířky. Je věnovaná i sochaři Ludwikovi Habartovi a spisovateli Józefovi Kornblumovi. Expozice obsahuje obrazy, památkové předměty, sbírky básní, dopisy, knihy, fotografie, ale rovněž osobní předměty výše uvedených umělců. Návštěvníci mohou taky obdivovat díla současných místních tvůrců.

V jizbě se nachází i starožitná plastika sv. Floriána – patrona hasičů, darovaná místním sborem dobrovolných hasičů.

Gospodarstwo Agroturystyczne Wodna Dolina w Pruchnej

Gospodarstwo znajduje się w małej spokojnej wiosce leżącej na Podbeskidziu. Dom położony jest na uboczu w malowniczej okolicy, otoczony lasem i stawami. W pobliżu rosną majestatyczne kilkusetletnie dęby, które dodają okolicy swoistego uroku.

Gospodarstwo specjalizuje się w hodowli ryb słodkowodnych - karpia, amura, tołpygi, lina, karasia, szczupaka, sandacza, suma. Ryby te hodowane są w ekologiczny sposób – tylko na naturalnym pokarmie jakim są ziarna zbóż. Oferta skierowana jest głównie do wędkarzy, ale dzięki atrakcyjnej lokalizacji każdy znajdzie coś dla siebie. Kto lubi długie spacery wśród łąk i lasów może podpatrywać florę i faunę okolicy. Zobaczyć można czarne i białe bociany, czaple, łabędzie, różnorodne gatunki ptactwa wodnego, bobry i wiele innych zwierząt. Pobliskie lasy obfitują w najszlachetniejsze gatunki grzybów, ze znalezieniem których kłopotu nie mają nawet najwięksi nowicjusze. Rozległość terenu sprzyja rowerowym wycieczkom - malownicze szlaki pozwalają zwiedzać pobliskie miejscowości.

Agroturistická Farma Wodna Dolina v obci Pruchna

Farma se nachází v malé klidné vesnici v Beskydském podhůří. Dům je vzdálený od ostatních staveb a stojí na malebném místě, obklopený lesem a rybníky. V jeho blízkosti rostou majestátní několik sta let staré duby, které přidávají okolí zvláštní půvab.

Statek se specializuje na chov sladkovodních ryb: kaprů, amurů, tolstolobiků, línů, karasů, štik, candátů, sumců. Tyto ryby jsou chované ekologickým způsobem a krmeny pouze přírodním krmivem, teda obilním zrnem. Nabídka je určena hlavně pro rybáře, ale díky atraktivnímu okolí si zde každý přijde na své. Ten, kdo má rád dlouhé procházky mezi loukami a poli může pozorovat okolní flóru a faunu. Je možné zde vidět bílé a černé čápy, volavky, labutě a jiné rozmanité druhy vodních ptáků, bobry a mnohá jiná zvířata. Blízké lesy jsou bohaté na nejšlechetnější druhy hub, které lehce najdou i nejméně zkušenější houbaři. Okolí je vhodné pro cyklistické výlety a malebné trasy umožňují navštívit sousední obce.

Sala Widowiskowa przy OSP w Bąkowie

Kompleksowo zmodernizowana sala widowiskowa przy OSP w Bąkowie pełni funkcję ośrodka integracji społeczności lokalnej. Dzięki przeprowadzonej inwestycji wprowadzono zmiany w układzie funkcjonalnym budynku, dostosowano go do przepisów i współczesnych standardów, co zwiększyło jego atrakcyjność. Dziś służy jako miejsce organizacji wielu spotkań i imprez kulturalno-rekreacyjnych umacniających tożsamość mieszkańców Bąkowa i gminy Strumień.

Společenský sál u zbrojnice SDH v obci Bąków

Společenský sál u SDH v Bąkove, který prošel komplexní modernizací, plní funkci integračního střediska místní komunity. Díky ukončené investici byla upravena prostorová dispozice budovy, která byla taky přizpůsobená v současnosti platným předpisům a standardům, díky čemu se zvýšila její atraktivnost. Dnes je sál místem poskytujícím možnost organizovat mnohá setkání a kulturně-zábavní akce, které upevňují identitu obyvatel Bąkowa a gminy Strumień.

Gospodarstwo Rybackie w Bąkowie

Gospodarstwo prowadzi całoroczną sprzedaż ryb: karpia, suma afrykańskiego, amura, pstrąga, szczupaka i tołpygi. Dostępne jest łowisko, zasilane rybami z własnej hodowli, karmionymi w sposób naturalny. Na miejscu można wypożyczyć sprzęt wędkarski oraz zakupić przynęty. Na terenie łowiska funkcjonuje bar, dostępny jest grill, a dzieci mogą skorzystać z placu zabaw. Na jednym ze zbiorników wybudowano molo.

Rybí farma v obci Bąków

Farma nabízí celoroční prodej ryb: kapra, afrického sumce, amura, pstruha, štiky a tolstolobika. Je zde k dispozici loviště s rybami z vlastního chovu a krmenými přirozeným způsobem. Je možné si na místě půjčit rybářské potřeby a koupit návnady. V areálu farmy funguje bar, je dostupný gril a pro nejmenší dětské hřiště. Na jednom z rybníků je molo.

Chata nad Zalewem w Zabłociu

Powstały w 2012 roku obiekt idealnie łączy w sobie możliwość organizacji spotkań warsztatowych, integracyjnych i okolicznościowych połączonych z odpoczynkiem oraz wsłuchaniem się w odgłosy otaczającej przyrody. Budynek zachwyca tradycyjną konstrukcją dachu i funkcjonalnie wyposażonym wnętrzem. Nisko osadzone zadaszenie z trzech stron obiektu przywodzi klimat wiejskiej architektury, zaś strona z przestronnym tarasem otwiera widok na pięknie urządzony plac zabaw dla dzieci. W Chacie znajduje się duża sala mieszcząca ok. 40 osób wraz z dobrze wyposażonym zapleczem kuchennym.

Chata nad Zalewem v obci Zabłocie

Objekt, který vznikl v roce 2012, v sobě ideálně spojuje možnost organizovat setkání ve formě workshopů, integrační a příležitostní akce s oddechem a posloucháním zvuků okolní přírody. Budova okouzluje tradiční konstrukcí střechy a funkčně vybaveným interiérem. Předsunutá střecha na třech stranách objektu navazuje na atmosféru venkovské architektury, a strana s prostornou terasou nabízí výhled na úžasně zařízené dětské hřiště. V Chatě je velký sál se skvěle vybaveným kuchyňským zázemím, určený pro přibližně 40 osob.

Kapliczka Św. Jana Nepomucena w Zabłociu

Kaplica domkowa z końca XIX w. z wieżą dzwonnicyą pw. Św. Jana Nepomucena w Zabłociu przy ul. Bielskiej. Wewnątrz znajdują się figury sakralne: jedna ok. 200-letnia, cztery ponad 100-letnie.

Kaple Sv. Jana Nepomuckého v obci Zabłocie

Samostatně stojící kaple z konce 19. století se zvonovou věží zasvěcená sv. Janovi Nepomuckému se nachází v obci Zabłocie na ulice Bielské. Uvnitř jsou umístěny sakrální sochy: jedna přibližně 200 letá a čtyři, které mají více než 100 let.

Kościół Katolicki pw. Matki Bożej Szkaplerznej w Zbytkowie

Kościół w Zbytkowie jest najmłodszą świątynią katolicką znajdującą się na terenie dekanatu strumieńskiego. Msze święte odprawiano dzięki inicjatywnie Ks. Proboszcza Oskara Kuśki w miesiącach letnich od 1990 r. w czwartki, a od września 2005 r. w czwartki i niedziele w kaplicy Matki Bożej Różańcowej i Matki Bożej Szkaplerznej. Zgoda Ks. Biskupa na budowę kościoła została wydana w 2004 roku. Warto wspomnieć, że kamień węgielny pod budowę kościoła poświęcił w Krakowie sam papież, obecnie emerytowany, Benedykt XVI, w czasie pielgrzymki do Polski. Budowa trwała w latach 2008-2010. Pierwsza msza, już pod zadaszonym budynkiem, odbyła się w 2011 roku. Budowniczym kościoła był ks. prałat Oskar Kuśka a architektami inżynierowie Tomasz i Jan Wroński. Natomiast pracę pod kierunkiem Zygmunta Pryczka społecznie wykonywała cała parafia. Konsekracji kościoła dokonał Ks. Biskup Jan Pindel.

Katolický kostel Panny Marie Škapulířské v obci Zbytków

Kostel ve Zbytkově je nejmladším katolickým chrámem na území strumieňského děkanátu. Mše svaté se v této obci slavily díky iniciativě kněze faráře Oskara Kušky od roku 1990 ve čtvrtky v letních měsících a od září roku 2005 ve čtvrtky a neděle v kapli Matky Boží Růžencové a Panny Marie Škapulířské. Biskup udělil souhlas na výstavbu kostela v roce 2004. Je třeba poznamenat, že základní kámen kostela byl posvěcen v Krakově samotným papežem, v současnosti emeritním, Benediktem XVI., během jeho poutě do Polska. Výstava se uskutečnila v letech 2008–2010. První mše, v již překryté střechou budově, se slavila v roce 2011. Stavitelem kostela byl kněz prelát Oskar Kuška a architektky inženýři Tomasz a Jan Wrońskové. Stavební práce pod vedením Zygmunta Pryczka bezplatně vykonávala celá farnost. Kostel byl konsekrován biskupem Janem Pindelem.

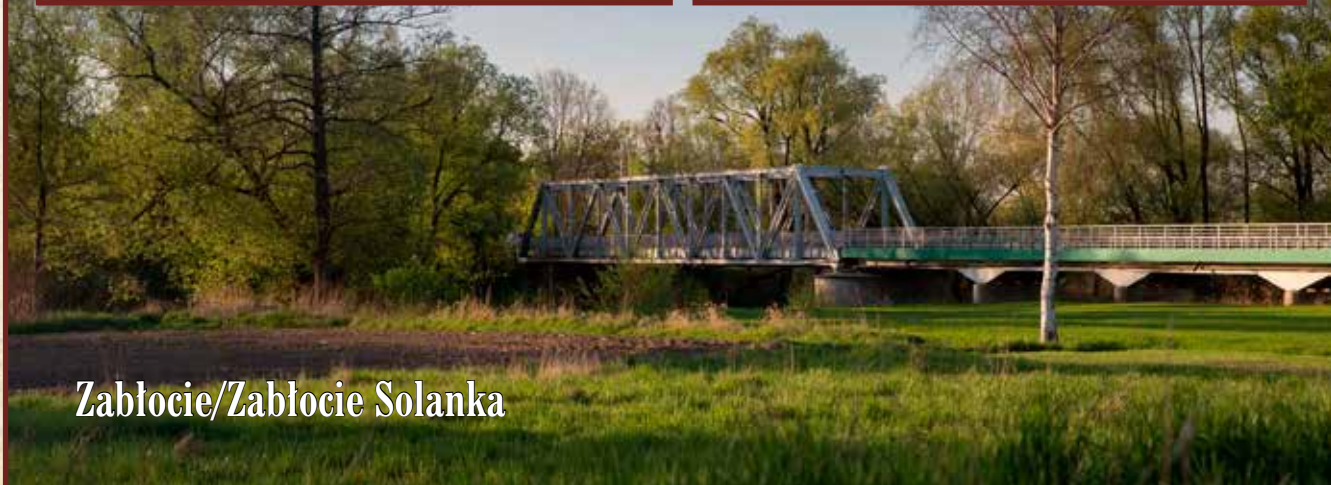
Kaplica Matki Boskiej Różańcowej i Szkaplerznej w Zbytkowie

Mijając remizę strażacką warto chociaż na chwilę zatrzymać się przy XIX wiecznej Kaplicy. Być może niektórzy wspominają jej dwa zwzwania: Matki Bożej Różańcowej i Matki Bożej Szkaplerznej. Powstała dzięki fundacji Franciszka i Anny Brandys (mieszkańców Dębiny) oraz Kojzarów w 1870 r. Jedynym pochodzącym ze Zbytkowa kapłanem jest ks. Ludwik Kojzar – proboszcz Ustronia i więzień obozów koncentracyjnych w Auschwitz i Dachau, długoletni dziekan cieszyński. Kaplica w czasie II wojny światowej była zniszczona, a dzwon został przestrzelony, o czym przypomina do dnia dzisiejszego. Po wojnie, następnie za ks. proboszcza Alojzego Raszki oraz trzykrotnie za ks. dziekana Oskara Kuški kaplica była remontowana. W kaplicy od 1870 r. były odprawiane msze święte odpustowe, a następnie za sprawą inicjatywy ks. Proboszcza Oskara Kuški od 1990 r. co tydzień w czwartki w miesiącach letnich, a od 2005 r. we wszystkie czwartki i niedziele. Od 2014 r. wnętrze zostało przystosowane na kaplicę przedpogrzebową, odbyło się to za zgodą ks. Biskupa Ordynariusza.

Kaple Matky Boží Růžencové a Panny Marie Škapulířské v obci Zbytków

Když procházíme vedle hasičské zbrojnice, měli bychom se aspoň na chvíli zastavit u kaple z 19. století. Možná si někteří vzpomenu, že má dvě patronky: Matku Boží Růžencovou a Pannu Marii Škapulířskou. Kaple vznikla v roce 1870 díky donorům Franciszkovi a Anně Brandysovým (obyvatelům Dębiny) a rodině Kojzarových. Je třeba zmínit, že jediným kaplanem pocházejícím ze Zbytkowa byl kněz Ludwik Kojzar – farář v Ustroni a vězeň koncentračních táborů Auschwitz a Dachau, dlouholetý těšínský děkan. Kaple byla v období 2. světové války poškozená a zvon byl prostřelen, což je slyšet dodnes. Kaple byla několikrát restaurována, poprvé hned po válce, následně když byl farářem Alojzy Raszka a třikrát v době, když byl farářem a děkanem Oskar Kuška. Od roku 1870 se v kapli slavily odpustkové mše svaté (na svátky patronek), a následně se od roku 1990 na podnět kněze faráře Oskara Kušky slavily každý týden ve čtvrtek v letních měsících a od roku 2005 každý čtvrtek a neděli. V roce 2014 byl její interiér přizpůsoben funkci pohřební kaple, což bylo odsouhlaseno biskupem ordinářem.

Zabłocie/Zabłocie Solanka

Baków

Drogomyśl

Pruchna

Atrakcje turystyczne miasta Petřvald

Atraktivita cestovního ruchu města Petřvald

Edukační stezka

kterou město Petřvald zrealizovalo v roce 2018, v rámci projektu česko-polské spolupráce č. CZ.11.2.45/0.0/0.0/16_010/00 01147 – „Turistická kooperace. Posílení turistického potenciálu partnerských obcí – JA -PE4“. Tento projekt byl spolufinancován z prostředků Fondu mikropojektů Euroregionu Těšínské Slezsko z Programu „Interreg V-A Česká republika – Polsko 2014-2020“. Naučná stezka se nachází v centru města Petřvald na zhruba 100 m dlouhé trase a tvoří ji pět zastavení, doplněných o informační panely. Na jednotlivých informačních panelech získají návštěvníci stručné informace o historii města Petřvaldu, o stromech, motýlech i o tom, jak je chránit. Zázemí stezky vás vyzve k chůzi na boso, poskytne vám prostor k odpočinku na kvetoucí louce nebo možnost pozorovat, jak včelky samotárky obydly domečky. Ulice K Muzeu v Petřvaldě.

Ścieżka edukacyjna

zbudowana przez miasto Petřvald w 2018 roku, w ramach mikroprojektu czesko-polskiej współpracy transgranicznej nr C Z.11.2.45/0.0/0.0/16_010/0001147 – „Turystyczna Kooperacja. Wzmocnienie potencjału turystycznego partnerskich miejscowości. JA-PE4“. Projekt ten był dofinansowany ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach Funduszu Mikroprojektów Euroregionu Śląsk Cieszyński - Těšínské Slezsko Programu Interreg V-A Republika Czeska – Polska 2014-2020”. Ścieżka edukacyjna została wytyczona w centrum miasta Petřvaldu, ma długość ok. 100 m i składa się z pięciu punktów, przy których ustawiono panele informacyjne. Na poszczególnych panelach informacyjnych znalazły się krótkie informacje na temat historii miasta Petřvaldu, drzew, motyli oraz tego, jak należy je chronić. Otoczenie ścieżki zachęca do spaceru boso, a także do relaksu na łące pełnej kwiatów, można również obserwować jak pszczoły samotnice mieszkają w domkach dla owadów. Ulica K Muzeu w Petřvaldzie.

Havlášková kaplička

z roku z roku 1858, patří k nejstarším kaplím v Petřvaldě, ulice Závodní v Petřvaldě. Kaple byla původně pokryta šindelem a měla dřevěnou věž. Ta však byla po roce 1909 stržena a občané vystavili novou, zděnou věž.

Kapliczka Havláška

z 1858 roku, jest jedną z najstarszych kaplic w Petřvaldzie, ulica Závodní v Petřvaldzie. Pierwotnie kaplica była kryta gontem oraz miała drewnianą wieżę, którą rozebrano w 1909 roku i zastąpiono nową murowaną wieżą.

Kostel sv. Jindřicha

z roku 1837, ulice K Muzeu v Petřvaldě. S výstavbou kostela podle předlohy kostela sv. Šebestiána v Miláně se začalo roku 1835. Petřvaldští farníci pomáhali na stavbě kostela, jak jen to šlo, a tak první bohoslužby mohly proběhnout už v roce 1837. Kostel byl zasvěcen svatému Jindřichovi a 15.7.1839 byl slavnostně vysvěcen.

Kościół św. Henryka

z 1837 roku, ulica K Muzeu w Petřvaldzie. Budowa kościoła, wzorowanego na kościele św. Sebastiana w Mediolanie, rozpoczęła się w 1835 roku. Miejscowi parafianie ofiarnie pomagali w budowie kościoła, dzięki czemu pierwsze nabożeństwo można w nim było odprawić już w 1837 roku. Dnia 15.07.1839 r. odbyło się uroczyste poświęcenie kościoła pod wezwaniem św. Henryka.

Domek

je středisko volného času pro všechny věkové skupiny obyvatel Petřvaldu, ulice K Muzeu čp. 89 v Petřvaldě. Kromě plánovaných kulturních akcí, workshopů či přednášek pro děti i dospělé, mohou především děti. Jedná se o budovu bývalé fary, vystavěnou v letech 1838-1839. Objekt po dostavbě nové fary v roce 1901 měnil své využití. V roce 1983 zde bylo zřízeno hornické muzeum, které v roce 1990 převzalo Muzeum Těšínska, v roce 1993 pak budovu zakoupilo a zahájilo její rekonstrukci. Technické muzeum v Petřvaldě bylo slavnostně otevřeno 5. prosince 1997. V roce 2020 budovu převzalo do svého majetku město Petřvald.

Domek

to oásovek spędzania wolnego czasu, z którego mogą korzystać mieszkańcy Petřvaldu bez względu na wiek, ulica K Muzeu nr 89 w Petřvaldzie. Oprócz zaplanowanych wydarzeń kulturalnych, warsztatów lub prelekcji dla dzieci i dorosłych, przede wszystkim dzieci mogą zawsze w godzinach działania ośrodka przyjsć tu, by tworzyć, rysować, grać w różne gry lub po prostu odpocząć. Oásodek mieści się w budynku dawnej plebanii, zbudowanym w latach 1838-1839. Po zakończeniu w 1901 r. budowy nowej plebanii, obiekt ten zmienił swoje przeznaczenie. W 1983 założono w nim Muzeum Górnictwa, które zostało w 1990 r. przejęte przez Muzeum Śląska Cieszyńskiego. Następnie Muzeum Śląska Cieszyńskiego w 1993 roku kupiło budynek i rozpoczęło jego remont. Muzeum Techniki w Petřvaldzie zostało uroczystie otwarte 5 grudnia 1997 r. W 2020 roku budynek został przejęty na własność przez miasto Petřvald.

Středisko kulturních služeb a knihovna

ulice K Muzeu čp. 150 v Petřvaldě. Jedná se o budovu bývalé školy. Základní kámen byl položen 24.4.1854. Už začátkem podzimu byla škola postavena a v říjnu slavnostně svěcena. Škola byla původně přízemní. V roce 1876 byla škola rozšířena nadstavbou patra. V současné době budova slouží jako kulturní středisko a v patře se nachází knihovna.

Oárodek Kultury i biblioteka

ulice K Muzeu nr 150 v Petřvaldzie. Oárodek mieści się w budyńku dawnej szkoły. Kamień węgielny pod jego budowę położono 24.04.1854 r. Już na początku jesieni szkoła była gotowa, a w październiku została uroczystie poświęcona. Początkowo był to parterowy budynek. W 1876 r. dobudowano do niego piętro. Obecnie pełni rolę Oárodka Kultury, a na piętrze mieści się biblioteka.

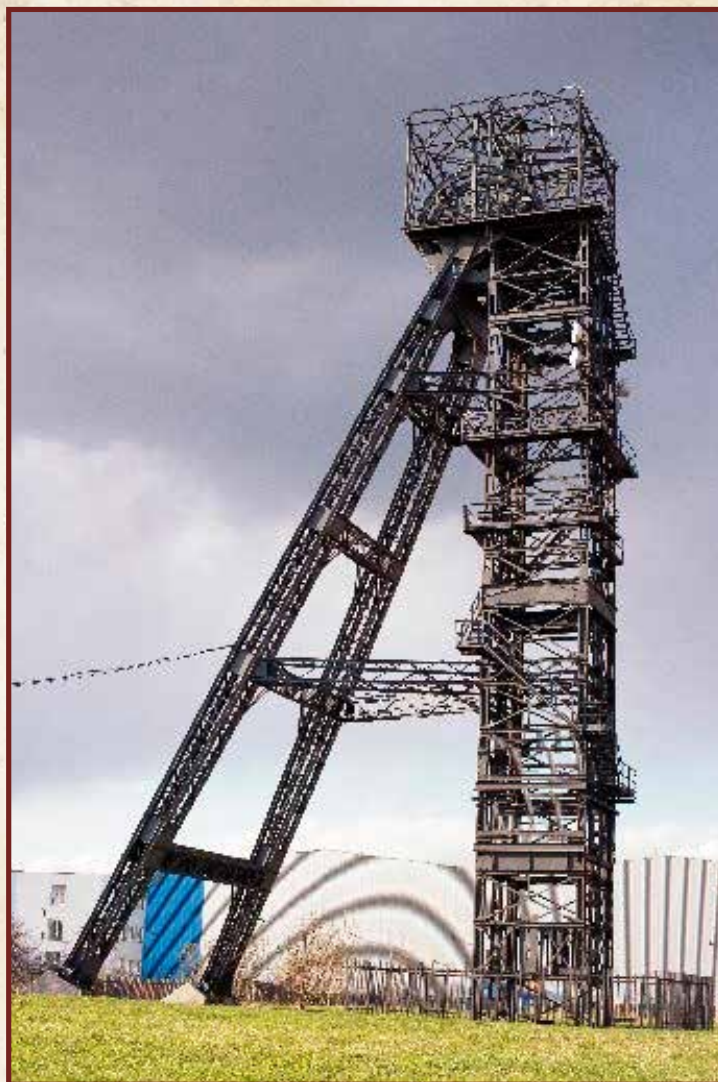

Masarykova škola

v Petřvaldě. Základní kámen byl položen 14.8.1923. V únoru 1925 byla škola předána do užívání a v listopadu 1925 vydal prezident T.G. Masaryk svolení, aby novostavba školní budovy v Petřvaldě užívala název „Masarykova škola“ a aby také školy v ní umístěné mohly užívat tohoto názvu. V současné době se v budově školy nachází základní škola 1.- 5. třída, mateřská škola a základní umělecká škola.

Szkoła im. T. G. Masaryka

w Petřwałdzie. Kamień węgielny pod jej budowę wmurowano 14.08.1923 r. W lutym 1925 r. szkoła została oddana do użytku, a w listopadzie 1925 r. prezydent T.G. Masaryk wyraził zgodę, żeby nowo zbudowany budynek szkoły nosił nazwę „Masarykova škola“, a także by mogły tej nazwy używać działające w nim szkoły, czyli objął je swoim patronatem. Obecnie z obiektu korzystają młodsze klasy podstawowej (I–V), przedszkole oraz podstawowa szkoła artystyczna.

Těžní věž bývalého Dolu Pokrok

která podléhá památkové ochraně a je vedena v památkovém katalogu technických památek, ulice Závodní v Petřvaldě.

Wieża szybowa dawnej kopalni Pokrok (Postęp)

podlega ochronie konserwatora zabytków oraz została wpisana do rejestru zabytków techniki, ulica Závodní w Petřvaldzie.

Socha sv. Floriána

z roku 1855, ulice K Muzeu v Petřvaldě.

Figura św. Floriana

z 1855 roku, ulica K Muzeu w Petřvaldzie.

Památník gen. A. Vicherka

velitele letectva Čs. armády, rodáka z Petřvaldu, z roku 2017.
Náměstí gen. Vicherka v Petřvaldě.

Pomnik gen. A. Vicherka

dowódcy lotnictwa armii czechosłowackiej, który pochodził
z Petřvaldu, pomnik powstał w 2017 roku. Náměstí gen. Vicherka
w Petřvaldzie.

Bludné balvany

z doby ledové nalezené na katastru města Petřvaldu, ulice K Muzeu v Petřvaldě.

Błędne Głazy

pochodzą z epoki lodowcowej i znajdują się na terenie miasta Petřvaldu, ulica K Muzeu w Petřvaldzie.

Budova Tělocvičné jednoty Sokol

z roku 1926, ulice Sokolská v Petřvaldě. Tělocvičná jednota Sokol byla založena 25.10.1903. V den oslav Mistra Jana Husa v roce 1925 byl slavnostně položen základní kámen ke stavbě sokolovny, která byla slavnostně otevřena 1.8.1926.

Budynek Towarzystwa Gimnastycznego „Sokół”

z 1926 roku, ulica Sokolská w Petřvaldzie. Towarzystwo Gimnastyczne „Sokół” zostało założone 25.10.1903 r. W 1925 r. w dniu święta Mistra Jana Husa, 6 lipca, uroczyste wmurowano kamień węgielny pod budowę siedziby „Sokoła”, a jej oficjalne otwarcie odbyło się 1.08.1926 r.

Fara Římskokatolické farnosti

v Petřvaldě z roku 1901, ulice K Muzeu v Petřvaldě. Fara z červených cihel byla vystavěna v letech 1900-1901 přičiněním faráře Jana Bednářka.

Plebania parafii rzymskokatolickiej

w Petřvaldzie z 1901 roku, ulica K Muzeu w Petřvaldzie. Czerwony ceglany budynek został zbudowany w latach 1900-1901 z inicjatywy proboszcza Jana Bednářka.

Pavelkova kaplička

z roku 1863, ulice Podlesní v Petřvaldě. Výzdoba mnohých kaplí v Petřvaldě pocházela z původního dřevěného kostelíku obce.

Kapliczka Pavelka

z 1863 roku, ulica Podlesni w Petřvaldzie. Wystrój wielu kaplic w Petřvaldzie pochodzi z tutejszego, starego, drewnianego kościółka.

